

Arrest

**nr. 259 763 van 31 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor verzoekers en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2020 dienden verzoekers een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van de Heer E. B. J., van Nederlandse nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 7 augustus 2020 weigerde de gemachtigde hen het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelden hiertegen geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 3 september 2020 dienden zij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van de Heer E. B. J., van Nederlandse nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 2 maart 2021 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 03 09 2020 werd ingediend door

Naam: E. B.

Voorna(a)m(en): N.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1984

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...] + minderjarige kinderen

E. A. Y., geboren op [...]2008, nationaliteit Marokko E. A. A., geboren op [...]2007, nationaliteit Marokko

Verblijvende te/verklaart te verblijven te [...]

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 03 09 2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met haar schoonbroer, zijnde E. B. J., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...]

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15 12 1980 de met in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, . '

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12 1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°. moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12 1980 werden volgende documenten voorgelegd

- *Marokkaanse paspoorten op naam van betrokkene en haar kinderen*
- *Stortingen in de periode 2013 - 2015 vanwege een derde persoon, de Belgische broer van betrokkene (E. B. A.) met wie zij in België samenwoont, aan betrokkene in Marokko Deze stortingen zijn totaal niet afkomstig van de referentiepersoon, noch van dienst echtgenote en zijn dan ook niet relevant in het kader van de (sic) huidige aanvraag (sic) gezinshereniging met de referentiepersoon*
- *Bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon en bewijzen van inkomsten van een derde persoon, de Belgische broer van betrokkene (E. B. A.) met wie zij in België samenwoont*
- *Bewijs dd 18 02 2020 van met inschrijving in de Sociale Zekerheidskas van Marokko, bewijs van met inschrijving in het handelsregister van Nador dd 18.02 2020 en attest van inkomsten in Marokko (attestation de revenu) dd. 25.11 2019*
- *Geregisteerde huurovereenkomst op naam van een derde persoon, Belgische broer van betrokkene (E. B. A.) met wie zij in België samenwoont*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd 06.04 2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd 07 08 2020 Betrokkene ging met in beroep tegen deze beslissing Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag immers enkel volgende bijkomende documenten voor Inschrijvingen in school in België van betrokkene's kinderen, leesrapport van betrokkene's dochter; documenten met betrekking tot een ziekenhuisopname in België van betrokkene's dochter, OCMW attest voor dringende hulp op naam van betrokkene, attest van het OCMW waarin wordt verklaard dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële uitkeringen ontvangen aanvraag voor een nieuw Marokkaans paspoort voor betrokkene en haar kinderen Al deze documenten hebben enkel betrekking op een situatie in België, na betrokkene's aankomst in België en zijn dus met relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt met afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus met afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 2° van de wet van 15.12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige kinderen die haar vergezellen. De gezinshereniging van E. B. N. overeenkomstig artikel 47/1,2° van de wet van 15.12 1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen geen verblijfsrecht heeft bekomen Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken

Wettelijke basis:

- artikel 7 1 2° van de wet van 15 12 1980

Legaal verblijf in België is verstrekt Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15 12 1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar met toe in staat zou zijn Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15 12 1980 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

Artikel 74/14 §3 1° er bestaat een risico op onderduiken

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging in met haar Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15 12 1980 De eerste aanvraag, ingediend op 06 04 2020 werd geweigerd op 07 08 2020 Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene ging tegen deze weigermgsbeslissing met in beroep en diende op 03 09 2020 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de eerste aanvraag Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15 12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

2. Rechtspleging

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de minderjarige kinderen, tweede verzoeker en derde verzoekster, respectievelijk geboren op 17 december 2007 en 29 oktober 2008, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaat van de voornoemde minderjarige kinderen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert eerste verzoekster (hierna: verzoekster) de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 74/13 en 74/14, § 3 in combinatie met artikel 44ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 58 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij licht het eerste middel toe als volgt:

"1. houdende elk passend middel in de zin van artikel 4 7/3, §2:

Dat verzoeker op 03 september 2020 inderdaad een tweede een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend, waarbij zij tijdig alle gevraagde stukken overeenkomst de pleegvormen van artikel 47/3, §2 VW heeft voorgelegd, hetgeen ook niet wordt betwist door verwerende partij.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

De bestreden beslissing ten onrechte stelt dat

"... De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie...."

Eveneens verwijst de bestreden beslissing naar het voormeld artikel 47/3 §2 VW dat luidt als volgt:

"... Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel..."

Verzoekster verwijst naar artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, welke stipuleert t dat - met uitzondering van artikel 45 - de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw.

De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat zij ten laste is van haar Nederlandse schoonbroer of minstens deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden.

9.-

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden

opgemerkt dat dit voornoemde artikel - niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen - de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de 'andere familieleden van een Unieburger' en luidt als volgt: "Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU.

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast.

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'.

Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

10.-

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van haar Nederlandse schoonbroer op het ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef én zij in haar land van herkomst.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekster, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Evenmin blijkt uit bestreden beslissing of verwerende partij de voorgelegde stukken aan de toets van elk passend middel heeft onderworpen. De stortingen in het verleden in de periode van 2013 tot en met 2015 vanwege een derde persoon werden verricht wordt niet betwist, doch deze gebeurde in opdracht van de referentiepersoon aan de derde, die in zijn naam en voor zijn rekening deze stortingen verrichten aan verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

11.-

Dat verzoekster bovendien aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Marokko onvermogen is en zij afhankelijk was van de financiële steun.

Zo heeft verzoekster o.m. diverse administratieve attesten van de Marokkaanse overheid voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen inkomsten had en geen onroerende goederen bezit in Marokko.

Tevens heeft verzoeker diverse bewijzen van geldstortingen door haar broer (in opdracht) voorgelegd.

Dat verweerder met deze documenten echter ten onrechte geen rekening houdt en poneert dat al het feit dat verzoekster en gaar schoonbroer, niet zou aantonen dat zij onvermogen en ten laste was van zijn zus in het land van herkomst.

Met de attesten waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten had in Marokko en geen onroerende goederen, wordt door verweerder evenmin rekening gehouden.

12.-

Dat er dan ook een sprake is van een schending van de motiveringsplicht en bovendien een schending van de zorgvuldigheidsplicht, nu duidelijk is dat door het negeren van bepaalde door verzoekster aangebrachte stukken, verweerder het dossier van verzoekster niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding.

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur - en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

13. -

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster onomstootbaar heeft aangetoond dat zij onvermogen was in Marokko, haar schoonbroer via de Belgische broer haar maandelijks een som geld overmaakte waarmee zij kon overleven, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Italiaanse zus én tevens deel uitmaakte van haar gezin.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd. Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel'.

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger. Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG .

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en/of zij niet samenwoonde met de referentiepersoon op het ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef.

Het is nochtans op grond van deze stukken dat de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat het onvermogen niet afdoende is aangetoond en dat niet blijkt dat verzoeker daadwerkelijk afhankelijk was van de storting van haar schoonbroer via haar broer om in zijn basisbehoeften te voorzien. Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2. Houdende het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten:

14. -

Verwerende partij dient determinerende motieven te gebruiken om een negatieve beslissing of een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn en mag niet neerkomen op absolute willekeur.

Verwerende partij stelt in die zin het volgende in haar bestreden beslissing:

"...

Wettelijke basis:

- artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

..."

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster vergezeld was van minderjarige kinderen zonder meer.

Dat verweerder minstens een zorgvuldig belangenafweging had moeten maken naar de omstandigheden en persoonlijke context waarin de minderjarige kinderen zich bevinden.

Daarentegen stelt artikel 5 lid 5 van de gezinsherenigingsrichtlijn waarin volgens wordt vermeld dat de behandeling van het verzoek er terdege rekening moet gehouden worden met de belangen van minderjarige kinderen.

Volgens artikel 74/13 dient de Minister of diens gematigde bij een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind. Nergens motiveert verweerder in zijn beslissing dat er

rekening werd gehouden met de schoolgaande minderjarige kinderen die in België voltijds school volgen en dat er derhalve een belangenafweging werd gemaakt.

Niet alleen is er geen rekening gehouden met het hoger belang van minderjarige kinderen, maar er is ook geen rekening gehouden met de gezins- en familielevens van verzoekster bij het nemen van deze bestreden beslissing. Ongetwijfeld heeft deze verwijderingsmaatregel een grote impact, niet enkel voor verzoekers, maar ook voor haar familieleden die haar ten laste hebben genomen.

Bovendien legde verzoekster verschillende stukken voor, met name bewijzen van invaliditeit van de Belgische broer, bewijzen van ziekenhuisopnames en bewijzen van school van de kinderen. Wat verwerende partij tracht aan te tonen met deze motivering is voor verzoekster een raadsel! Dat verzoekster deze motivering absoluut niet begrijpt. Bijgevolg dienen volgens verwerende partij de kinderen hun schoolcarrière in het midden van het schooljaar te onderbreken en hals overkop het land te verlaten, hetgeen een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Het verlaten van het Rijk kan ook de minderjarige kinderen confronteren met een inhumane situatie waarin de kinderen hun normale schoolgaande leven zou moeten inruilen voor een plaats waar deze, ondertussen wat ouder geworden maar nog steeds minderjarige kinderen, in een vreemde situatie zouden belanden terwijl zij geconfronteerd kunnen worden in situaties waarin het risico op het lopen van een Coronavirus een hoog risico zou kunnen zijn voor de kinderen. Het risico op het lopen van een dergelijk virus is niet alleen gevaarlijk voor de kinderen maar is ook een zorg voor de maatschappijen die het verspreiden van de corona virus willen tegengaan.

Quid met het gezinsleven die partijen hier hebben opgebouwd. Echter betwist verwerende partij het precaire verblijf van verzoekster en haar kinderen niet.

Dat een normale, voorzichtige en zorgvuldige overheidsinstantie zijn beslissing op een zorgvuldige en behoorlijke wijze dient te nemen. Zijn motieven moeten bijgevolg kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, wat in deze zaak echter niet het geval is.

In het bevel wordt met geen woord gerept en gemotiveerd voer het kerngezin van verzoekster. Verzoekster woont samen met haar minderjarige kinderen in bij haar Belgische broer, waarmee zij eveneens tot zijn kerngezin behoort naast het kerngezin van de referentiepersoon!

Verwerende partij beweert met standaardmotiveringen dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon en overige familieleden niet werd aangetoond, quod non.

Uit de bovenvermelde standaardmotivering blijkt eveneens dat verwerende partij geen kennis heeft genomen of geen rekening heeft willen houden met de stukken en bewijzen voorgelegd door verzoekende partij, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek impliceert.

Dat de handelwijze van verweerster dan ook niet meer ernstig te noemen is, daar zij hoogstwaarschijnlijk gebruik heeft gemaakt van "copy/paste"-technieken om haar bevel om het grondgebied te verlaten, te kunnen motiveren met standaardmotivering, waaruit geenszins blijkt dat er in casu enig onderzoek werd verricht naar de afhankelijkheidsrelatie. Dat een dergelijke handelwijze getuigt van een onzorgvuldig bestuursoptreden door de overheid.

Dat het niet de bedoeling kan zijn dat een overheidsinstantie op een dergelijke vage manier beslissingen neemt en motiveert. Uit deze motivering blijkt geenszins dat de situatie van verzoekende partij werd onderzocht en in overweging werd genomen bij het nemen van deze beslissing.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunt geenszins op werkelijk bestaande toestand en correcte concrete feiten...

15. -

Verweerder motiveert op basis van artikel 74/14 §3 lid 1 een afwijking op de algemene termijn voor het verlaten van het land en verwijst hiermee naar een risico op onderduiken, als volgt:

“... ”

- Artikel 7 4/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging in met haar Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 06.04.2020, werd geweigerd op 07.08.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen deze weigeringsbeslissing niet in beroep en diende op 03.09.2020 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art. 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Volgens verwerende partij bestaat er een risico op onderduiken. De gemachtigde mag echter niet zomaar automatisch besluiten tot een risico op onderduiken omdat een of meer feiten op de lijst van artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet (RvV nr. 201 920 van 29 maart 2018).

Ten aanzien van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/14 VW: reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken;

Verzoeker betwist de toepassing van voormeld artikel daar uit de motieven noch in feite noch in rechte af te leiden valt dat deze bepalingen op hem van toepassing zijn nu deze bepalingen verwijzen naar personen die helemaal geen rechtsgrond meer hebben om in België te verblijven.

Het feit dat verzoekers een nieuwe aanvraag hebben ingediend, toont op zich niet aan dat verzoekers misprijs van de procedure zouden hebben gemaakt, quod non.

Het bewijslast rust bij verwerende partij, die het kennelijk overdreven karakter van een normale uitoefening van het recht dient aan te tonen. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet uit dat zij daarin geslaagd is, evenmin blijkt het oogmerk van verzoekers er enkel op gericht zou zijn om schade te berokkenen.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. Desalniettemin is past verwerende partij het 1° van het voormeld artikel verkeerdelijk toe.

Artikel 17/14 §3 luidt als volgt:

"(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

5° [het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5° 74/20 of 74/21, of;]3

6° [het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]³

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]¹

(...) eigen onderlijning

In casu heeft de verwerende partij toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3,1°, van de Vreemdelingenwet en geoordeeld dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, is gebaseerd.

In de bestreden beslissing wordt nergens een wettelijke rechtsgrondslag (voor de objectieve criteria die in de wetgeving zijn opgenomen) vermeld.

Verweerder schijnt in de bestreden beslissing nochtans verscheidene feitelijke elementen te hanteren, waaruit het risico op onderduiken wordt afgeleid:

6° betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Door verweerder worden al deze feitelijke elementen betrokken op het vermeend risico op onderduiken.

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria deze feitelijke elementen kunnen gebruikt worden om te besluiten tot een risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden.

Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 74/14, §, 1° Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 3, 7 Terugkeerrichtlijn en artikel 7, 4 Terugkeerrichtlijn.

Verder wenst verzoekende partij op te merken dat het voormeld artikel niet op hem van toepassing is, doch artikel 44 ter VW. Luidens dit artikel:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde."

Er dient aan verzoekster een termijn van minimum een maand te worden gegeven om het grondgebied te verlaten, dewelke hij ook heeft gehad en deze termijn ook gebruikte om een nieuwe aanvraag in te dienen.

In de bestreden beslissing is er geen enkel motief dat het zou gaan om een dringend geval, laat staan dat 'naar behoren' zou aangetoond zijn dat het om een dringend geval gaat en derhalve geen rekening dient te worden gehouden met het ingesteld beroep tot nietigverklaring door verzoekster.

Het gaat evident niet om een dringend geval.

Conform artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet kan dit gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Bijgevolg kan thans niet worden volgehouden dat verzoekster enig gedrag heeft vertoond dat een dringend geval aantoonde, het plots wel zou gaan om een dringend geval. Het woord 'dringendgeval' komt niet voor in de bestreden beslissing.

Door het niet respecteren van de lopende procedure en in afwachting tot een beslissing daaromtrent, schendt de bestreden beslissing artikel 44ter van de vreemdelingenwet.

16. -

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen enkel individueel en grondig onderzoek heeft uitgevoerd met betrekking tot het privéleven van verzoeker.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt".

Bovendien dient verwerende partij bij de vaststelling van een risico op onderduiken ook een individueel onderzoek voeren. Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval zoals gezinsleven, gezondheidstoestand, leeftijd, persoonlijkheid, gedrag.

Verder laat verwerende partij na om het onafgebroken jarenlange verblijf in België samen met de referentiepersoon en de schoonbroer te bespreken, zodat de weigeringsbeslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten ook een inbreuk vormt op artikel 8 EVRM.

Dat uit de gedragingen van verzoekster blijkt dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, nooit een crimineel verleden heeft gehad en zijn woonplaats altijd kenbaar heeft gemaakt.

Uit de pogingen van verzoekende partij om zijn jarenlange verblijf te kunnen regulariseren door zich aan te melden bij de Belgische overheid kan geenszins tot een "risico op onderduiken" herleid worden. Dat de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

17. -

Deze beslissing houdt voor een moeder met twee minderjarige kinderen een vernederende en onmenselijke behandeling op basis van artikel 3 van het EVRM.

Niet alleen zet het de verzoekster en haar minderjarige kinderen in een vernederende situatie maar motiveert verweerder ook niet waarom dat verzoekster met haar twee kinderen zou onderduiken daar haar adres bekend staat en zij is ingeschreven is met haar kinderen in het vreemdelingenregister.

Door dit te stellen blijkt opnieuw dat verwerende partij vrij onzorgvuldig te werk is gegaan en kennelijk een onderzoek heeft verricht om de verblijfsaanvraag te weigeren met een bevel om het grondgebied te verlaten, in plaats een onderzoek te verrichten om een positieve beslissing te verlenen."

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht het tweede middel toe als volgt:

"Dat de bestreden beslissing laat zien dat er op geen enkele wijze grondig is ingegaan op de te onderzoeken elementen in het kader van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaald dat eenieder het recht heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven en zijn huis.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

De gemachtigde heeft op geen enkele wijze met de privé-situatie van verzoekende partij heeft rekening gehouden, die hem bekend zou zijn indien hij verzoeker tenminste gehoord heeft, noch blijkt enig belangenafweging.

19. -

Dat in de hier bestreden beslissing totaal ten onrechte geen rekening is gehouden met hierna vermelde elementen:

Dat verzoekster twee minderjarige schoolgaande kinderen heeft;

Dat het sociaal en het familiaal leven van het gezin en het vertrouwd milieu met de bestreden beslissing wordt geschaad;

Dat verzoekster al jarenlang onafgebroken in België verblijft en treedt derhalve op als mantelzorger van haar Belgische broer.

Dat verzoeker ten laste wordt genomen door haar schoonbroer;

25.-

Verwerende partij schendt tevens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering of verbod houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verwerende partij moet een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van de kinderen.

Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak. Het 'belang van het kind' is doorslaggevend (arrest Butt tegen Noorwegen).

In casu heeft verzoeker zoals herhaaldelijk vermeld, een minderjarige dochter die schoolgaand is in België en een partner waarmee hij een feitelijke samenwoning heeft.

Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden, dewelke duidelijk niet gebeurd is in de bestreden beslissing.

Verwerende partij schendt derhalve de 'fair balance test' alwaar aandacht zou uitgaan naar het 'belang van de kinderen' en de jurisprudentie van het EHRM en uiteindelijk toch kunnen beslissen dat het algemeen belang (het voeren van een restrictief vreemdelingenbeleid en de bescherming van de openbare orde) zwaarder weegt.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

2.4 Besluit

25.-

Dat verwerende partij met de bestreden beslissing de wet niet op de juiste manier toepast door verzoekers verblijfsaanvraag te weigeren. Dat de materiële en formele motiveringsplicht alsook het artikelen 1, §2, 44 ter, 47/1, 47/2 en 47/3, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet hierdoor werden geschonden.

Aangezien verwerende partij ook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen degelijk onderzoek te hebben gevoerd en overgegaan is tot het nemen van een louter, routineuze en snelle beslissing.

Ten slotte schendt verwerende partij artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing alsook het bevel om het grondgebied te verlaten, dient bijgevolg vernietigd te worden.

Omwille van de schendingen van de opgeworpen middelen dient de beslissing tot weigering met een bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd te worden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

Beoordeling

De thans bestreden beslissingen betreffen enerzijds een weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen maken deel uit van hetzelfde instrumentum, maar betreffen te onderscheiden beslissingen.

Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit schendt, zodanig dat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

De Raad merkt verder op dat de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in feite en in rechte weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster en haar kinderen worden een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met motivering in rechte door verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft in zijn motivering de facto de stukken opgesomd die verzoekster heeft voorgelegd en heeft voor een deel van de stukken, die reeds in het kader van de eerdere aanvraag werden voorgelegd, verwezen naar de eerdere bijlage 20 van 7 augustus 2020. Voor de nieuwe stukken die werden voorgelegd, heeft de gemachtigde deze zorgvuldig opgesomd maar vastgesteld dat die stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen uit de eerdere bijlage 20. Hij meent dat het geheel van de beschikbare gegevens niet aantoonde dat verzoekster en de kinderen reeds in het herkomstland ten laste waren van de Nederlandse schoonbroer, noch dat blijkt dat ze reeds in het herkomstland deel uitmaakten van het gezin van de schoonbroer. Hij merkt meer specifiek op dat alle nieuwe stukken betrekking hebben op de situatie in België en daarom niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

In het licht van de formele motiveringsplicht en de verplichting tot afdoende motivering, kan een uitdrukkelijke verwijzing naar een andere beslissing een afdoende motivering vormen. Er blijkt immers uit het administratief dossier dat de inhoud van de andere beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht en dat aangaande die eerder voorgelegde stukken inderdaad reeds uitdrukkelijk werd gemotiveerd waarom hieruit niet blijkt dat aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoekster heeft het niet nodig geacht die eerdere bijlage 20 in rechte aan te vechten voor de Raad. Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing van 7 augustus 2020 ter kennis werd gebracht op 11 augustus 2020.

Een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, staat dit beginsel de Raad ook niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, in casu de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoekster betwist niet dat zij in toepassing van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Nederlandse schoonbroer.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon

die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

Wat betreft de interpretatie van de begrippen “*land van herkomst*” en “*ten laste*”, verwijst de Raad naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof van Justitie.

Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het “*ten laste zijn*” betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger “*begeleiden*” of zich bij hem “*voegen*”, houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger “*voegt*” of de Unieburger “*begeleidt*” uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoekster, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Vervolgens blijkt uit de arresten Jia (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, C423/12) dat de hoedanigheid van familielid “*ten laste*” voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of het bewijs van de voorwaarden werd geleverd. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoekster meent dat zij wel heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van haar Nederlandse schoonbroer op het ogenblik dat ze nog in het herkomstland verbleef. Er wordt niet betwist dat de stortingen in de periode 2013 tot en met 2015 vanwege een derde persoon werden verricht, maar er wordt gesteld dat dit gebeurde in opdracht van de referentiepersoon aan de derde, die in zijn naam en voor zijn rekening de stortingen heeft verricht aan verzoekster. De Raad kan deze redenering niet volgen. Het is blijkens de stukken van het administratief dossier geheel terecht dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat de betalingen gebeurd zijn door de Belgische broer van verzoekster met wie zij samenwoont. De samenwoning blijkt ook uit het attest van samenstelling van het gezin. Er blijkt op geen enkele wijze dat de Nederlandse schoonbroer of referentiepersoon in casu enige steun heeft verleend aan verzoekster en haar kinderen, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat enige vorm van ten laste zijn in het verleden ten aanzien van die Nederlandse schoonbroer zou moeten blijken. Het louter pomen dat die betalingen door de Belgische broer in opdracht en voor rekening van de Nederlandse schoonbroer zouden zijn gebeurd, kan niet overtuigen.

Verder stipt verzoekster aan dat zij diverse elementen heeft voorgelegd die aantonen dat zij in Marokko onvermogen is, wegens geen inkomsten en geen onroerende goederen. Ze verwijst dienaangaande naar de stukken van de Marokkaanse overheid. Anders dan verzoekster voorhoudt, en zoals supra reeds werd gesteld, blijkt wel degelijk dat de gemachtigde met deze elementen op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden. Hij heeft gemotiveerd dat die stukken reeds werden voorgelegd in het kader van de aanvraag van 6 april 2020 en weerlegd in de bijlage 20 van 7 augustus 2020 en dat geen beroep werd ingediend. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in die beslissing erop wees dat die documenten werden opgesteld op een ogenblik dat verzoekster al een hele tijd niet meer in Marokko woonde. Hij

stipte aan dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster al sedert maart 2016 in België verblijft en niet aantoonbaar na maart 2016 nog teruggekeerd te zijn naar Marokko. De gemachtigde stelde dan ook dat die stukken niet kunnen aantonen dat zij reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Dit argument wordt niet weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

Waar verzoekster nog opwerpt dat er geen verplichting bestaat tot het voorleggen van documenten bij een aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een unieburger omdat het ten laste zijn met ieder passend middel kan worden aangetoond en er sprake is van een vrije bewijsvoering, merkt de Raad op dat het principe van vrije bewijsvoering niet betekent dat de gemachtigde om het even welke voorgelegde stukken zou moeten aannemen als afdoende bewijs voor het "ten laste zijn" van in het herkomstland. De gemachtigde behoudt zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid dienaangaande. De Raad kan niet volgen dat de gemachtigde in casu hetgeen verzoekster voorlegde diende te aanvaarden of dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden, deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dit enkel dienstig worden aangevoerd tegen de verwijderingsmaatregel, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft artikel 8 van het EVRM in het licht van de beslissing tot weigering van verblijf en het betoog dat er geen belangenafweging werd doorgevoerd, stelt de Raad van State dat deze afweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Verder kan ten overvloede niet worden aangenomen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van verzoekster, in die zin dat de beoordeling van de afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon werd beoordeeld en niet bleek dat het ten laste zijn afdoende is aangetoond. Bijgevolg bleek geen beschermingswaardige gezinsrelatie, in de zin van artikel 8 van het EVRM, tussen verzoekster en de referentiepersoon. Ook wat betreft de kinderen, heeft de gemachtigde gemotiveerd dat nu verzoekster als wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht kan bekomen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dit eveneens geldt voor haar kinderen. Dat verzoekster als mantelzorger voor haar Belgische broer zou optreden wordt niet gestaafd. Bovendien was haar Belgische broer in casu niet de referentiepersoon.

In het licht van de beslissing tot weigering van verblijf kan geen schending van artikel 8 van het EVRM aangenomen worden.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ze stipt aan dat de gemachtigde een zorgvuldige belangenafweging had moeten maken over de omstandigheden en persoonlijke context waarin de minderjarigen zich bevinden en dat met het hoger belang van de kinderen moet rekening gehouden worden. Verzoekster stipt aan dat nergens in het bevel om het grondgebied te verlaten werd rekening gehouden met de schoolgaande minderjarige kinderen die voltijds in België school volgen. Vervolgens vindt verzoekster dat er ook geen rekening is gehouden met het gezins- en familieleven nu de verwijderingsmaatregel een grote impact heeft, zowel op verzoekster als op de familieleden. Verzoekster vervolgt dat zij ook verschillende stukken heeft voorgelegd, zoals het bewijs van ziekenhuisopnames en bewijzen van school van de kinderen. Verzoekster stelt verder dat het verlaten van het Rijk ook minderjarige kinderen kan confronteren met een inhumane situatie waarin de kinderen hun normale schoolgaande leven zouden moeten inruilen voor een plaats waar ze in een vreemde situatie zouden belanden. Verzoekster stelt verder dat er sprake is van een standaardmotivering waaruit niet blijkt dat rekening is gehouden met de stukken en bewijzen door hen voorgelegd, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek impliceert. In het tweede middel gaat verzoekster opnieuw in op onder meer artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met onder meer verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM, waarbij ook ingegaan wordt op het hoger belang van het kind. Verzoekster herhaalt dat het hoger belang van de kinderen niet in overweging is genomen in de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Hieruit blijkt inderdaad dat de gemachtigde bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing moet rekening houden met onder meer het hoger belang van het kind.

Uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk als volgt heeft gemotiveerd over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15 12 1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar met toe in staat zou zijn Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Uit de motieven blijkt dat de gemachtigde wat betreft de kinderen enkel stelt: *“er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen”*. Hoger in de beslissing die betrekking heeft op de weigering van verblijf wordt weliswaar nog opgesomd dat verzoekster ook inschrijvingen in school in België heeft voorgelegd, evenals een leesrapport van een kind, en documenten die betrekking hebben op een ziekenhuisopname in België. Omtrent deze documenten wordt in het kader van de weigering van verblijf geconcludeerd dat deze documenten enkel betrekking hebben op een situatie in België en niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De Raad kan die motieven volgen wat betreft de weigering van verblijf, maar dit houdt niet in dat indien de gemachtigde ervoor opteert ook een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, hij die voorgelegde stukken niet zou moeten betrekken in zijn beoordeling of het opportuun is een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen en zo ja, waarom die stukken daar niet aan in de weg staan. De Raad kan verzoekster volgen dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zorgvuldig werd rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen bij het nemen van het bevel. Het feit dat de kinderen illegaal in het land verblijven, houdt niet in dat geen rekening zou moeten gehouden worden met hun hoger belang. Het is immers evident dat enkel een beslissing tot verwijdering kan worden opgelegd aan niet legaal in het land verblijvende kinderen en dat volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met het hoger belang van illegaal in het land verblijvende minderjarige kinderen moet rekening gehouden worden. Ook het feit dat het huidige beroep thans niet door de kinderen in hun eigen naam kon ingediend worden, houdt niet in dat de gemachtigde bij het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten mocht voorbijgaan aan het op zorgvuldige wijze rekening houden met hun hoger belang (mutatis mutandis HvJ 11 maart 2021 C-112/20 MA t. Belgische Staat). De beslissing heeft bovendien ook rechtstreeks betrekking op de kinderen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen ontwikkelt verweerder geen verweer aangaande het betoog van verzoekster over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het hoger belang van de kinderen.

In de aangegeven mate zijn het eerste en het tweede middel gegrond, wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES